

70. születésnapját ünnepelte

Dr. Nyitrai Dániel 1942. január 4-én született Kisvárdán. 1960-ban a Miskolci Közgazdasági Technikumban érettségizett. A Miskolci Egyetem Kohómérnöki Karán 1967-ben szerzte kohómérnöki oklevelét vas- és fémkohász szakon, ahol később megvédte doktori értekezését is.

Végzés után a tanulmányait ösztöndíjjal segítve vállalatához, a diósgyőri Lenin Kohászati Művekhez tért vissza. Szakmai pályáját az Acélmű gyáregységénél kezdte, ahol először az Elektroacélműben acélgyártó, majd a gyáregység technológiai vezetője lett. 1975-ben nevezték ki a gyár technológiai osztályvezetőjévé, később mint főmetallurgus a technológiai feladatok mellett a gyár kutatási tevékenységét is irányította. 1978-ban kezdődött meg a diósgyőri kohászat legnagyobb beruházása, a Kombinált Acélmű építése. Az új mű beindításához a japán szakemberekkel közösen dolgozták ki az üzem teljes technológiai folyamatának számítógépes irányítását. A korszerű acélgyártó technikák nagy lehetőségeket adtak nagy tisztaságú, szigorú felhasználói igényeket kielégítő acéltípusok fejlesztésére. A Miskolci Egyetemmel és a Vasipari Kutató Intézetrel együttműködve, munkatársaival több versenyképes termék kifejlesztésében vett részt, melyeket országos szintű innovációs díjakkal ismertek el. A kohászati lapokban, illetve az egyesület által szervezett tudományos konferenciákon adta közre a diósgyőri kutatások eredményeit. Nagy szerepet vállalt a gyár dolgozóinak szakmai továbbképzésében. Ennek kiemelkedő eseménye volt a folyamatos öntés nemzetközi tudományos tanácskozásának diósgyőri megrendezése. A rendszerváltást követően a diósgyőri kohászat alaptermékét magába foglaló önálló gazdasági társaságoknál műszaki igazgatói, illetve minőségbiztosítási vezetői feladatokat látott el. A borsodi kohászati

társaságok egyesítésére alakult Borsodferr Zrt.-ben mint műszaki vezérigazgató-helyettes tevékenykedett. 2002-ben minőségbiztosítási főosztályvezetőként vonult nyugdíjba. Néhány év „kikapcsolódást” követően 2007-től 2012 márciusáig az MMKM Kohászati Múzeum tudományos munkatársa volt.

Szakmai munkájáért több esetben kapott kiváló dolgozói elismerést.

Az OMBKE-nek 47 éve tagja. A kohászati hagyományok helyi ápolásában, a szervezetek közötti kapcsolattartásban jelentős munkát vállalt. Betöltötte a Vaskohászati Szakosztály alelnöki tisztségét is. Vezető szerepe volt az OMBKE miskolci szervezetei együttműködését összehangoló Miskolci Koordinációs Szervezet létrehozásában. 2007-ben egyik elindítója volt és jelenleg is főszervezői között van az évente rendezett Fazolnapoknak, melybe a selmeci hagyományoknak megfelelően a helyi erdész szervezetet is bevonta. 2008-ban a helyi kohászok összetartására indította el és vezeti a diósgyőri kohász klubot.

Egyesületi kitüntetései: OMBKE emléklap, Sóltz Vilmos-emlékérem, Kerpely Antal-emlékérem.

Horváth Gábor 1942. május 5-én ötödik gyerekként, munkáscsaládban született Budapesten. A mintakészítő szakmát kiváló mestereitől tanulta a SORVAS-ban. 1960-ban szabadult, öntőipari technikus oklevelét 1971-ben kapta meg, szintén kiváló tanáraitól. Elsősorban a formázóanyagok és technológiák el-sajátítása érdekelte. A SORVAS-ban tübingek, szerszám-gépek öntőmintáit készítette, javította. 1966-ban a Budapesti Vegyipari Gépgyárban mintakészítőként, majd öntőipari technikusként dolgozott. Érdemei közt említhetjük a Komfort kazánkelemléket (I.-II.-III.), valamint csőregiszterek, ipari centrifugák és palackmosó sorok technológizálását és felszerszámozását. 1971-ben újra a SORVAS-ban művezetőként, üzemvezetőként dol-

gozott. A rendszerváltás előtt nem volt olyan TKG a magyar utakon, amelynek alumínium fékdob mintáját ne készítette volna el.

1984-ben Süllyáson vállalt munkát MEOS-ként, telepvezetőként, ahol bedolgozóként 16 telephelyen kb. 65 szakmunkást foglalkoztatott. Itt készült az Ikarus székesfehérvári kísérleti üzemének műanyag karosszéria elemeinek sablonjai, melyek a szélcsatornához kellettek. Nyolc év után a Kohászati Karbantartó Kisszövetkezet bedolgozójaként öt csapatot irányított. Egy év elteltével az Öntészeti Szolgáltató Kft.-hez léptek át, ahol szintén bedolgozói rendszerben dolgoztak. A privatizáció során, így kénytelen volt fizikai munkát vállalni. Három kollegájával kommersz öntvények öntőmintáit készítették. Ilyen volt a 2-es villamos korlátsora, a Váci utcai kandeláber, padok, virágtartó ládák, bronz csatornafedlapok, az 1-es metrő feljáró korlátsorának felújítása, a Nyugati pályaudvari McDonald's étterem öntöttvas elemeinek mintakészítése, a Budai várban az Ybl-korlátsor, a Sándor Palota lépcsőlejárójának korlátsora, a Budavári Sikló „Sóhajok-hídja” felszerszámozása. Sokat dolgozott az egykori PRIBLICO Kft.-nek, akiknek körkémence sablonokat, égőköveket, a Queen Mary II. hajóhoz hulladékégető-kemence idomkő sablonjait készítette el. Az esztergom-párkányi híd címereinek öntőmintája volt a szakmája csúcsa. Munkái sikereihez kollégái jelentős mértékben hozzájárultak.

1945 óta Heine-Medin-körben szenved, 54,5 év munka áll mégis mögötte.

Az OMBKE rendezvényein több mint 10 éve rendszeresen részt vesz. 2009-ben szakmai elismerésként megkapta a Ganz Ábrahám-díjat.

Mindezekért nagy köszönettel tartozik feleségének, két lányának, öt lány és egy fiú unokájának és egy fiú dédunokájának.

Horváth István az OMBKE Dunaújvárosi Helyi Szervezetének egykori elnöke, 2012. június 17-én töltötte be 70. életévét.

Budapesten született, Keszthelyen

érettségizett. Villanyszerelőként kezdett dolgozni, és munka közben a BME-n szerzett villamosmérnöki diplomát. Munkásságának döntő része Dunaújvároshoz kötődik.

A vasmű lemezfeldolgozó gyár részlegében végigjárta a szakmai ranglétrát, közben megszervezte a rádiatorgyártást, -forgalmazást, idetelepítette az ország legnagyobb kapacitású könnyű-acélszerkezeti gyárát, meghonosította a szerkezeti tűzihorganyzást, életre hívta az acélszerkezeti fővállalkozói szervezetet. A vasmű fejlesztési igazgatójává történt kinevezését követően ő irányította az egész vállalat műszaki fejlesztéseit és beruházásait.

1991-től 2000 végéig vezérigazgatóként – a piacgazdaságra való áttérés időszakában – munkatársaival

olyan stratégiát dolgozott ki és valósított meg, mely biztosította a piacgazdaságra való áttérés időszakában és azt követően is a vállalat talpon maradását. Nagyon lényeges volt az exportnak 25-ről 66%-ra való növelése és az, hogy 1995-től a Dunafer Rt. az Euroferr tagjaként részesévé vált az európai kooperációnak. A társaságcsoport exportjának így több mint 70%-a az EU országokban realizálódott.

Első számú vezetőként sok társadalmi munkát vállalt és tisztséget töltött be. A BME, a Budapesti Közgazdaságtudományi Egyetem, a Pécsi Janus Pannonius Egyetem szenátora

volt. Az MTA Gazdasági Vezetők Albizottsága, a Technika Alapítvány Kuratóriuma, az MVA, a Magyar Ipari Konszernek Országos Szövetsége elnöki tiszttét töltötte be. Az Európai Minőségügyi Szervezetnek és még számos szövetségnek volt elnökségi tagja.

Kiemelkedő tevékenységét több magas szintű kitüntetéssel ismerték el. Az Ifjúságért Érdemérem, z. Zorkóczy Samu-emlékérem, Eötvös Loránd-díj, Magyar Köztársasági Érdemrend tisztikeresztje, Közbeszerzési Tanács alapítótág aranyfokozat, Királyi Régióért Díj birtokosa.

Dunaújváros és három magyar egyetem díszpolgára. Jelenleg is aktív, vállalkozásokat irányít. Szabadidejét családjával, unokáival tölti, és kapcsolatot tart egykori kollégáival.

■ NEKROLÓGOK

Dr. Dénes Éva (1964–2012)

Dr. Dénes Éva egész életpályáját a műszaki tudományos kutatásnak szentelte. Következtesen törekedett a műszaki törvényszerűségek, új igazságok felismerésére és azok azonnali ipari alkalmazására.

Dénes Éva 1964. november 20-án Szatmárnémetiben született. Általános és középiskolai tanulmányait is itt végezte. 1988-ban kitűnő minősítéssel vizsgázott a Temesvári „Traian Vuia” Műszaki Egyetem Vegyész-mérnöki Karának szerves kémiai szakán. Az egyetem elvégzése után 1988-tól 1990-ig a Slatina-i Alumíniumgyárnak a Nagyvárad-i Timföldgyárhoz kihelyezett minőségbiztosítási felügyelője volt.

1990-ben családjával áttelepült Magyarországra. Első magyarországi munkahelye a Dunai Vasmű Kokszevegyszereti Gyáregységénél volt. 1992-ben a Dunafer Kutatóintézetbe került, ahol – végigjárva a szakmai ranglétrát – főmérnöki kinevezését 2001-ben kapta meg. A vállalatnál történt reorganizáció után, 2007-től haláláig az ISD Dunafer Zrt. Innovációs Igazgatóságának Acélfelület-elemzési főosztályát vezette.

Munkája mellett folyamatosan tovább képezte magát. Előbb környezetvédelmi analitikai szakmérnöki diplomát szerzett, majd 2003-ban védte meg doktori disszertációját a Budapesti Műszaki Egyetem Gépészmérnöki Karán „A szállí-

cium és nikkell együttes hatása gyengén ötvözött szerkezeti acélok reaktivációs folyamatára” címmel. A hazai képzéseken túlmenően külföldön is bővítette ismereteit.

A tudományos kutatómunkája mellett aktívan részt vett a szakmai egyesületek munkájában, rendszeresen adott elő a helyi OMBKE üléseken, és publikált a Dunafer Műszaki Gazdasági Közlemények folyóiratban. Szakmai kapcsolatban állt számos hazai kutatóműhellyel és külföldi kutatóintézettel.

A vállalatnál felmerülő különböző műszaki problémák megoldására több sikeres kutatási projektet menedzsel. Rendszeresen részt vett hazai és nemzetközi konferenciákon, ahol magyar és idegen nyelven egyaránt nagy sikerű előadásokat tartott. 2006-ban munkájának elismeréseként a Dunafer Zrt. kiváló dolgozója címet kapott.

Szakmai önmegvalósítása példaértékű volt. Rendkívüli tudását, tapasztalatait kollégáival is megosztotta. Emberi nagysága abban is megmutatkozott, hogy otthoni környezetében, már súlyos betegen is aktívan részt vett a főosztály munkájában, munkatársait segítve észrevételeivel, kiemelkedő szakmai tapasztalatával.

Egy kiváló kutatóval és nagyszerű emberrel szegényebbek lettünk.

Dr. Kardos Ibolya